

Aleksis K

Naisnäkökulma

Anna-Liisan sydän pamppaili kiihkeän onnentunteen sykähdytämänä tavalla, jota hän ei enää ollut luullut kokevansaakaan. Sitä kun rakastuu tässä iässä, niin se tuntuu olevan ikäänkuin syvemmällä, mutta nyt, nyt se tuli myös pintaan.

– Punastunkohan minä, Anna-Liisan mielessä välähti salamanopeasti, ja ohikiitävän hetken hän tunsu todella korviansa kuumottavan, ikäänkuin joku hänestä jossain puhuisi pahaa. Hassua, hän ajatteli, onko minulla edes tolkkua tallella, minulla, kokeneella naisella, ministerillä, jolla on salkku ja nyt myös mies.

Lauri seiso i rinnalla komeana ja ryhdikkäänä kuin vain upseerille sopii. Ihan pian everstiluutnantille, Anna-Liisa ajatteli. – Tahdon, se sanoi jämerästi.

Ja tytöt – siinäpä sen nyt kuulivat. He olivat tulleet tänne kaikki, varmasti siksi kun tiesivät kaikkien naistenlehtien olevan paikalla, parhaimpiinsa pyntättyinä, vaikka Ulpun rosa oli Anna-Liisan mielestä vähän äitelä. Telle saisi olla vähän modernimpi joskus, ja näkisipä sen päivän, kun se luopuisi tuosta iänikuisesta hatustaan. Hilkan nyt saattoi arvata – se yritti taas varastaa shown rohkeassa sinisessään, ettei vain ole ruiskukkaa rintapielessä. Ja Irene – niin, Irene on Irene, ja pukeutumisestahan sen oikeastaan ymmärtää, miksei häntä paljon näy julkisuudessa. Aivan kuin Kirstikin, vaikka eihän sillä raukalla ole ollut paljon mahdollisuksiakaan, kun mies on semmoinen.

Tuo kaikki pyöri yhtenä mylerryksenä Anna-Liisan permanentatussa päässä papin kahlatessa pitkää kaavaa. – Tahdon, hän vastasi konemaisesti kuin aika tuli, ja tunsu sydämensä jättävän

pari lyöntiä väliin.

– Voi paljon onnea, paljon onnea, tytöt lepersivät hetken kuluttua kahvipöydässä yhteen ääneen.

– No niin se sinäkin nyt rauhoittut ja jätät turhat juoksut, Hilikka veisteli pilke silmäkulmassaan.

– Ettei vain ollut pakkonaiminen, hekotteli siihen Irene.

– Niin, olisihan se perhekin mukava, kun nyt on mieskin, hymisi Telle arvokkaasti.

– Vaan kyllä siinä pelkässä miehessäkin riittää huoltamista. Ne on vähän semmoisia tossuja, vaan niin ovat lutusia sitten toisin ajoin, kujersi Kirsti.

– Näin on, vakuutti Ulpukin. – Keskity kuule sinäkin pitämään huolta Laurin urasta. Minä olen huomannut, ettei niistä itsestään siihen ole. Meidän tyttöjen niistä täytyy huoli pitää, että johonkin tokenevat.

– Hyvä, Ulpu, hyvä! Sinussa sitä riittää tuota naisnäkökulmaa, huudahtelivat toiset kuorossa, ja Anna-Liisakin kohteliaasti nyökytteli, emäntä kun oli.

– Eli eiköstä pidetä sovittuna, että sinä sitten jätät kotirouvaksi ja pidät huolta Lauristasi, pajatti Ulpu kannustuksesta innostuneensa. Odotas hetki, ensi viikolla, jookko? Me pannaan pojat järkkäämään asiat oikeaan malliin. Eiks ole ihanaa!

– Tuota ... yritti Anna-Liisa pistää väliin, mutta tytöt olivat jo kääntyneet kastamaan pullaa kahviin ja Laurikin siihen tuli jotain armeijakaveriaan esittelemään. Että niin se sitten jäi, ja lieneekö tuo mitään haitannut, sillä ihan oikeinhan tytöt sen asian lopulta hoitivat. Näin se käy, kun on akat asialla, muisteltiin monta kertaa myöhemmin ompeluseurassa.